

VINYOLES D'ORÍS

LLORER DE MOSSÈN CINTO PLANTAT A LA
RECTORIA PEL POETA QUAN N'ERA VICARI

Clixé de Joan Ylla

PLUS ULTRA

*Estello, fai-te clara
car cerque moun camin*

Allà d'allà de l'espai
he vist somriure una estrella
perduda en lo front del cel
com espiga en temps de sega,
com al pregon de l'afrau
una efímera lluerna.
—Estrelleta —jo li he dit—,
de la mar cerúlea gemma,
¿de les flors de l'alt verger
series tu la darrera?
—No só la darrera, no,
no só més que una llanterna
de la porta del jardí
que creies tu la frontera.
És sols lo començament,
lo que prenies per terme.
L'univers és infinit,
pertot acaba i comença,
i ençà, enllà, amunt i avall,
la immensitat és oberta,
i aon tu veus lo desert
eixams de móns formiguegen.
[...]

Verdaguer

al Claustre de les Heures

7 de maig de 2010 a les 13 h.
Edifici del Rectorat de la Universitat de Lleida

Departament de Filologia Catalana i Comunicació
Facultat de Lletres
Vicerectorat d'Infraestructures i Tecnologies de la Informació
Vicerectorat d'Activitats Culturals

El Departament de Filologia Catalana i Comunicació —amb el suport del Deganat de la Facultat de Lletres i dels vicerektorats d'Activitats Culturals i d'Infraestructures i Tecnologies de la Informació— us convoca a l'acte d'inauguració de l'espai de memòria en homenatge al poeta Jacint Verdaguer. Es tracta d'un llorer plantat al parterre del pati de les hores de l'edifici del Rectorat. Un llorer plantat a partir d'un esqueix del que Verdaguer plantà el 1873, a Vinyoles d'Orís, en obtenir un guardó als Jocs Florals de Barcelona. És un espai monumental que no només voldrà recordar la presència física de l'escriptor a l'edifici, el 1901, ni tampoc només indicar el valor canònic de la figura del poeta, sinó també —tot just en l'entorn que ocupa la Facultat de Lletres—, el valor que la nostra comunitat acadèmica atorga als creadors, a la paraula i a la memòria.

*Poemes de Jacint Verdaguer
cantats per Roger Mas*

PRELUDI

Un dia somí que era una abella
i, papallonejant per l'hort del Cel,
anava d'una estrella a una altra estrella,
a volves d'or collint la dolça mel.

Anava del clavell a la vidalba,
de l'herba de la creu als romanins,
il·luminats per la claror de l'alba
que no han vista jamai nostres matins.

[...]

Ací em somreia una gentil poncella
que, esbadellant-se, es convertia en flor,
en flor del paradís sempre novella
que feia cada dia nova olor.

[...]

D'un misteri volava a altre misteri,
d'una amor robadora a un altra amor;
com un pit se m'obria l'hemisferi,
deixant-me beure en lo diví tresor.

Vola que vola de la rosa al lliri,
de flor en flor seguia jo el verger,
del nèctar regalat fent lo captiri
entre càntics i música i plaer.

Fer-ne volia una rosada bresca,
per dir: “Preneu-ne” a mos amics del món,

“preneu-ne un rajolí, d'eixa mel fresca
de l'alt verger on mes delícies són”.

Mes ai, mes ai!, quan a plaer brescava
caigut sobre la terra em despertí,
i en comptes de la bresca que us baixava
sols trobo les cançons que veu's aquí.

VOLEU QUE VOS LA CANTE?

Miscens gaudia fletibus

En aquest món tothom plora,
tothom plora dia i nit,
si no les penes passades,
les penes que han de venir.
També he plorades les mies,
mes ara ja canto i ric;
canto les glòries que espero
per los treballs que passí,
en lo camp de les espines
les flors que espero collir.
Companys meus de cautiveri,
no voleu cantar amb mi?
Los que plorau entre els pobres,
los que frissau entre els rics,
los que els dies del desterro
comptau per los del neguit,
los passos per les caigudes,
los instants per los sospirs,
los que estau amb lo front núvol,
los que teniu lo cor trist,
voleu que jo vos la cante
la cançó del Paradís?